

Evrim Altuğ

book-
marks
ayraçlar

No. 11

‘Sezon’ üzerine bir ayraç | Evrim Altuğ

‘İnsanlığın sezon sonu indirimi’

Dünya Sağlık Örgütü, bu satırların yazıldığı 4 Eylül 2020 günü, bir COVID-19 aşısının gelecek yılın ortalarından önce geliştirilemeyeceği açıklamasını yaptı. Kültür endüstrisi de, sesli, sözlü, görüntülü ve yazılı tüm imkânları kullanarak elinden, ekranından, şarj aleti ve sabrından gelenin en emniyetli olanı artık her ne ise, onu yapmaya azami gayret gösteriyor.

Bu yılın ilk haftalarından beri, fuarlardan bienallere, özel müzelerden devlet yapılarına, oradan galeriler ve eğitim kurumlarına, görsel sanatlar alanında çalışan birçok organizasyon, etkinlik takvimi veya pratiklerini, ister istemez güncellemiş bulunuyor.

Yaşanan ekonomik baskı ve pandeminin doğurduğu zincirleme küresel lojistik kilitlenmeden ötürü, zaten güç belâ yapılan birçok serginin teşhir sürelerinde gözle görülür bir esneme, uzatılma söz konusu. Birçok yerli ve yabancı kuruluşun katkılarıyla hayata geçirilen projelere bakıldığında, fedakârlık ve iş birliği, yerli kaynakların değeri ve arşivsel üretim sorumluluğu gibi unsurların değeri, kendini daha da bir belli ediyor.

Bu koşullarda, mevsimlerini zaten insanın doyumsuzluğu neticesinde çoktan şaşırılmış görünen şu yaşlı dünyamızda, ‘sezon’ veya ‘yeni’ sezon gibi kavramlara da, başka türlü bakmamız gerekiyor. Sanatın, ‘sezon’ anlayışını karakteristik tutarlılık ve verimlilik ile öngörülebilirlik gibi pozitif unsurlara dayalı değilse bile, artık acil, değişken ve benmerkezci olmayan bir tavırla eyleme geçirmesi, elzem görünüyor.

A bookmark on ‘Season’ | Evrim Altuğ

‘Humanity’s end of season discount’

On September 4, 2020, when I have been writing these lines, the World Health Organization announced that the COVID-19 vaccine could not be developed before the middle of the next year. The culture industry makes the utmost effort by putting all means of audio, verbal, visual and written efforts to keep alive, to keep its battery full, to keep screens running and to keep patient as much as possible.

Since the first weeks of this year, many organizations working in the field of visual arts, from fairs to biennials, from private museums to government buildings, from galleries to educational institutions, have inevitably updated their calendar of events or practices.

Due to the chaining global logistics deadlock caused by the economic pressure and pandemic, there is a noticeable delay and prolongation in the exhibition periods of many exhibitions that are already executed with hardships. Looking at the projects implemented with the contributions of many local and foreign organizations, the value of elements such as sacrifice and cooperation and the value of local resources and archival production responsibility become even more evident.

Under these conditions, in this old world where the seasons are already messed up with by the insatiability of people, we need to look at concepts such as ‘season’ or ‘new’ season in a different way. It seems essential for art to change its understanding of ‘season’, acting in an urgent, changeable and non-egocentric manner, while keeping its positive factors such as characteristic consistency, efficiency, and predictability.

Normalde, sanat sezonu ‘Eylül-Mayıs’, hadi bilemediniz Haziran’a yaslanan gibisinden bir takvimi sahiplenirken, bugün için aynı şeyi söylemek, pek de kolay görünmüyor. Hele de şu ‘dijital dünyanın’ sözde meridyen ve paralelliği, buna hiç izin vermiyor. Dikey ilişkilerle değil, yatay, ihtiyaca yönelik, esnek, empatik yapılanmaların uzun vadede insana ve bıraktığı maddi manevî mirasa kalıcı etkilerinin daha samimi görülebildiği, kendini ortaya konulan alternatif projelerde gösteriyor.

Buna son örneği yine, bir tür ‘şifre kırıcı’, ya da sanat dünyasında Robin Hood gibi davranan İngiliz sanatçı Banksy vermişe benziyor. Kendisinin Fransız donanmasına ait eski bir hücumbotu pembe renklere boyalı bir kurtarma botuna dönüştürmesi, buna rağmen bu tekneye yine de Avrupa Birliği ve denize kıyısı bulunan öteki Akdeniz ülkelerinin çözüm üretmekten yana duyarlılığının tartışmalı oluşu, durumun en özel göstergelerinden bir tanesi.

Hücumkota verilen Louise Michel adı da, Banksy’nin kültürel - politik pozisyonuna ayna tutuyor. Bu isim, tarihe adını yazdıran eski bir Fransız anarşist feministe ait. Keza geminin kaptanı da Pia Klemp isimli bir başka kadın ve kendisi, daha önce bu yönde ‘Sea Watch’ şemsiyesi altında yaptığı nice kurtarma operasyonu ile tanınıyor.

Ancak ne yazık ki konu hep, gerçekliğe yapılan sembolizm ambalajı söz konusu oldukça kıymete bindiriliyor. Bu sözde kıymetlendirme süreci, en çok meselenin kendisine değil, onun halesinden nasiplenen müzayede firmaları ile ana akım medya organlarının işlerine geliyor.

Ne zaman ki ‘gündem’, ardından konuya muhatap olmakla yüzleşen ulus-devletler, ya da yerel otorite bu acil gerçeklikle heves ilişkisini yitiriyor; olan yine bu manzaraya seyirci kalan bizlere ve kurtarılmayı bekleyen o sahici hayatlara oluyor.

İnsanlığın sezon sonu indirimini, bu vicdan mezatını zengin olsun, fakir olsun, hiç kimse kaçırmak istemiyor. Ama kimsenin de eli kendi cebine, ya da fakirin uzattığı ele her nedense bir türlü gitmiyor.

While the art season normally embraces a calendar between September-May or June at most, it doesn’t seem easy to say the same thing today. Especially the so-called meridian and latitude of the “digital world” does not allow this at all. The long-term effects of horizontal, need-oriented, flexible, empathic structures on human beings and their material and spiritual heritage can be seen more sincerely, rather than through vertical relations, and it shows itself in alternative projects.

The last example of this seems to be the British artist Banksy, who again acts as a kind of ‘codebreaker’, or Robin Hood in the art world. One of the most special indicators of the situation is that he transformed an old torpedo boat belonging to the French navy into a rescue boat painted in pink colors, and the controversial sensitivity of the European Union and other Mediterranean countries with a coastline to find a solution for this boat.

The fact that Louise Michel’s name is given to the torpedo boat also mirrors Banksy’s cultural-political position. This name belongs to a former French anarchist feminist who made her name in history. Likewise, the captain of the ship is another woman named Pia Klemp and she is known for her many rescue operations she previously performed under the umbrella of “Sea Watch.”

However, unfortunately, the issue is put on high value when the reality is packed with symbolism. Mostly auction firms and mainstream media outlets benefit from this so-called appraisal process rather than the issue itself.

When the nation-states or local authorities that are forced to face the issue lose their enthusiasm for this urgent reality, we are left empty handed watching what’s going on and to those real people anxiously waiting to be saved.

Nobody wants to miss the humanity’s end of season discount, this auction of conscience, whether rich or poor. But for some reason, nobody puts their hand in their pocket, or grabs the hand extended by the poor.

Translated from the Turkish by Zeynep Nur Ayanoglu